

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 241/2019-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Bratislava-Dúbravka, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s. r. o. Liptovská 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Rudolf Adamčík, advokát, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, obvodného oddelenia Bratislava-Rusovce ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2018 a uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Bratislava-Dúbravka (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, obvodného oddelenia Bratislava-Rusovce (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2018 a uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako oznamovateľka podala 7. augusta 2018 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) trestné oznámenie pre trestný čin ohovárania podľa § 373 Trestného zákona, prípadne naplnenia inej skutkovej podstaty trestného činu, ktoré doplnila podaniami zo 7. septembra 2018 a z 10. septembra 2018.

Trestné oznámenie a jeho doplnenia boli generálnou prokuratúrou odstúpené na vybavenie Krajskej prokuratúre v Bratislave, následne okresnej prokuratúre a okresnému riaditeľstvu. Z predložených listín vyplýva, že okresná prokuratúra v odstúpení veci okresnému riaditeľstvu z 28. augusta 2018 konštatovala, že *„je potrebné dopočuť oznamovateľku na ňou uvedené skutočnosti v trestnom oznámení, ktoré nedávajú žiaden zmysel a pokiaľ nepríde k zjavnému objasneniu ňou uvedených skutočností, bude zrejme na mieste postup v zmysle § 197 Trestného poriadku“*.

Ako vyplýva z uznesenia okresného riaditeľstva ČVS: ORP-1249/RU-BV-2018 z 26. októbra 2018, uznesením ČVS: ORP 1118/RU-BV-2018 z 3. októbra 2018 bolo trestné oznámenie odmietnuté.

3. Sťažovateľka podala 5. októbra 2018 ďalšie doplnenie trestného oznámenia, o ktorom rozhodlo okresné riaditeľstvo uznesením ČVS: ORP-1249/RU-BV-2018 z 26. októbra 2018 tak, že trestné oznámenie odmietlo. Na základe sťažnosti sťažovateľky okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 818/18/1105 z 20. novembra 2018 rozhodla tak, že sťažnosť sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva ako nedôvodnú zamietla.

4. O ďalšom trestnom oznámení, resp. doplnení oznámenia z 12. novembra 2018 rozhodlo okresné riaditeľstvo uznesením ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2018 tak, že nejasné a nezrozumiteľné trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona odmietlo.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného riaditeľstva sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019, ktorým sťažnosť ako nedôvodnú zamietla.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv uvedeným uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2018 v spojení s uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019.

5. *Sťažovateľka uvádza: „Trestné oznámenie podané dňa 7.8.2018 na GP SR a jeho doplnenia zo dňa 7.9.2018 a 10.9.2018 bolo nutné prejednať komplexne aby nedošlo k vytrhnutiu z kontextu, čo OČTK neurobili a tak došlo podľa Dozorujúceho prokurátora k nezrozumiteľnému podaniu, ktorý usmernil Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce o potrebe dopočúť sťažovateľku na skutočnosti ňou uvedené. OČTK podľa pokynu Dozorujúceho prokurátora č. 1 Pn 654/18/1105-2 zo dňa 28.8.2018 tak nepostupovali ani v konaní ČVS: ORP- 1118/RU-BV-2018 ani v konaní ČVS: ORP-1249/RU-BV-2018, v rozpore s § 196 ods. 2 Tr. por. nedoplnili výsluchom sťažovateľky skutočnosti uvedené v trestnom oznámení a jeho doplneniach, napriek súhlasu oznamovateľky nevyžiadali si písomné podklady zo Psychiatrickej kliniky Fakultnej nemocnice ul. Mickiewiczova, Bratislava - Staré mesto aby zistili, či [REDAKOVANÉ], MPH, MHA uviedol pravdivé alebo nepravdivé údaje o sťažovateľke, že bola u nich na Psychiatrickej kliniky Fakultnej nemocnice ul. Mickiewiczova, Bratislava - Staré mesto niekoľkokrát hospitalizovaná, viackrát v období*

rokov 2016 až 2017. Počas hospitalizácie bola v dobrom stave, avšak vždy po opustení nemocnice si vysádzala lieky, čo viedlo k následnej hospitalizácii, (strana 3 predposledný odsek Uznesenia), odmietol trestné oznámenie sťažovateľky zo dňa 12.11.2018 Uznesením ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 zo dňa 20.11.2018 ako nejasné a nezrozumiteľné. Sme toho názoru, že Trestné oznámenie sťažovateľky zo dňa 12.11.2018 podané na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce je zrozumiteľné a dostatočné určite.

Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce sa v Uznesení ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018, zo dňa 20.11.2018, odvolalo na zaobranie sa povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Bratislava Rusovce npor. [REDAKOVANÉ] v trestnom oznámení vedenom na Obvodnom oddelení Bratislava Rusovce ČVS: ORP-1249/RU-BV-2018, ktorého predmetom bolo skutočnosť, že [REDAKOVANÉ], MPH, MHA nevypracoval znalecký posudok, že sťažovateľka trpí duševnou poruchou z dôvodu absencie sexu. Považoval nepravdivé údaje o sťažovateľke, že bola u nich na Psychiatrickej klinike Fakultnej nemocnice ul. Mickiewiczova, Bratislava - Staré mesto niekoľkokrát hospitalizovaná, viackrát v období rokov 2016 až 2017, počas hospitalizácie bola v dobrom stave, avšak vždy po opustení nemocnice si vysádzala lieky, čo viedlo k následnej hospitalizácii za údaje, ktoré by nemali byť spôsobilé značnou mierou ohroziť vážnosť oznamovateľky u spoluobčanov a narušiť rodinné vzťahy a spôsobiť značnou mierou inú vážnu ujmu.

Konanie Obvodného oddelenia Bratislava Rusovce malo pre sťažovateľku za následok:

1. také správanie sa viacerých policajtov Obvodného oddelenia Bratislava - Rusovce k sťažovateľke, čoho výsledkom bolo vyhodnotenie Dozorujúcim prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava V pod č.k. 1 Pn 849/18/1105-3 zo dňa 21.11.2018 ako trestné oznámenie podané na viacerých policajtov Obvodné oddelenie PZ Bratislava - Rusovce pre podozrenie zo zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a odovzdal vec v zmysle § 198 ods. 1 Tr. por. Inšpekčnej službe - západ Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR,

2. podanie Podnetu na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony sťažovateľke Okresnou prokuratúrou Bratislava V na Okresný súd Bratislava V, ktoré sa vedie pod Sp. zn. 20Ps/9/2018, vec nie je rozhodnutá.

...

Trestné oznámenie vedené pod ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 zo dňa 20.11.2018 bolo od stola, bez akýchkoľvek zisťovaní, v rozpore s § 196 ods. 2, § 1, § 2 ods. 5, 6 Tr. poriadku dňa 20.11.2018 odmietnuté, napriek tomu, že podľa ustanovení § 1, § 2 ods. 5, 6 Tr. por. OČTK musia postupovať tak, aby páchatelia trestných činov boli podľa zákona spravodlivo potrestaní, pritom sú povinní stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedeli a konajú z úradnej povinnosti. Uznesenie porušiteľa 1. nadobudlo právoplatnosť v spojení s Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava 5, č.k. 1 Pn 788/18-6 zo dňa 15.1.2019, dňa 15.1. 2019. Ide o nespravodlivé a účelové konanie, kde [REDAKOVANÉ], vydávajúc sa za rodinného advokáta, bez splnomocnenia sťažovateľky, jej dcéry či syna vyrábal dôkazy za účelom zvrátenia dcérou vyrobených problémov (vraj mám mať srdce, som na dôchodku, dcéra má kariéru pred sebou) s uvedením do telefónu, že má kontakty až v NAKA (Národná kriminálna agentúra). Bude predmetom dokazovania v konaní o sťažovateľkinom obmedzení spôsobilosti na právne úkony a to zabezpečenie zvukového záznamu z odpočúvania, nakoľko telefonicky rozhovor sťažovateľky s [REDAKOVANÉ] bol predmetom odpočúvania štátnymi orgánmi.

Predmetom sťažovateľkou podaného trestného oznámenia dňa 12.11.2018 pre trestný čin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Tr. zákona nebolo žiadne policajtom uvedené v odmietavom Uznesení ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 zo dňa 20.11.2018, nebezpečné vyhrážanie. Zápisnica a ďalšie písomnosti boli sťažovateľkou nájdené v izbe dcéry [REDAKOVANÉ] a po oznámení sťažovateľkou Generálnej prokuratúre SR, na výzvu Generálnej prokuratúry SR predložené dňa 7.9.2018 Generálnej prokuratúry SR, kde v Zápisnici v inej trestnej veci s týmto konaním nesúvisiacim na 1. mieste bol uvedený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a ďalší, medzi ostatnými možno aj obv. [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka si prečítala len prvých dvoch. Teda nešlo o podanie trestného oznámenia sťažovateľkou v súvislosti s obv. [REDAKOVANÉ], tak ako dôvodí v Uznesení Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce, ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018, zo dňa 20.11.2018.

Sťažovateľka podala voči Uzneseniu Obvodného oddelenia PZ Bratislava Rusovce, ČVS: ORP- 1321/RU-BV-2018 zo dňa 20.11.2018 Sťažnosť zo dňa 26.11.2018, doručení 28.11.2018 Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce, ktorú Okresná prokuratúra Bratislava V, pod č.k. 1 Pn 788/18-6 zo dňa 15.1.2019 zamietla s účelovým odôvodnením nevzťahujúcim sa na skutky uvedené sťažovateľkou v trestnom oznámení pod č. ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 podaného dňa 12.11.2018, že [REDAKOVANÉ] uviedol poverenému príslušníkovi PZ počas telefonického rozhovoru informáciu o tom, že sťažovateľka bola liečená v minulosti na psychiatrii, nepovažuje za údaj, ktorý by bol spôsobilý značnou mierou ohroziť vážnosť oznamovateľky u spoluobčanov a spôsobiť inú vážnu ujmu. Uvedené účelové zdôvodnenie Uznesenia „že sťažovateľka bola liečená v minulosti na psychiatrii“ neboli predmetom trestného oznámenia podaného sťažovateľkou pod č. ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 podané dňa 12.11.2018, ale predmetom trestného oznámenia bolo telefonického vyjadrenia [REDAKOVANÉ] príslušníkovi PZ v trestnom konaní Obvodného oddelenia Bratislava Rusovce ČVS: ORP-1249/RU-BV-2018 a to nepravdivá informácia, že sťažovateľka bola na Psychiatrii v nemocnici na Mickiewiczovej ulici v Bratislave - Starom Meste, niekoľkokrát hospitalizovaná, viackrát v období rokov 2016 až 2017. Počas hospitalizácie bola v dobrom stave, avšak vždy po opustení nemocnice si vysádzala lieky, čo viedlo k následnej hospitalizácii čo bolo zaznamenané aj formou Zápisu v spise. Informácie uvedené v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] sú nepravdivé. Sťažovateľka nikdy nebola hospitalizovaná na Psychiatrii v nemocnici na Mickiewiczovej ulici v Bratislave - Starom Meste. Od roku 1992 nemala žiaden psychický problém.

Porušovatelia 1., 2. podľa nášho názoru tým, že nepostupovali podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku, nedoplnili výsluchom sťažovateľky skutočnosti uvedené v trestnom oznámení a jeho doplneniach, napriek súhlasu oznamovateľky nevyžiadali si písomné podklady zo Psychiatrickej kliniky Fakultnej nemocnice ul. Mickiewiczova, Bratislava - Staré mesto aby zistil, či [REDAKOVANÉ], MPH, MHA uviedol pravdivé alebo nepravdivé údaje o sťažovateľke a to aj napriek pokynu Dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V o potrebe dopočuť sťažovateľku na skutočnosti ňou uvedené v trestnom oznámení, č. 1 Pn 654/18/1105-2 zo dňa 28.8.2018, prejednali a zdôvodnili skutok, ktorý nebol predmetom trestného oznámenia sťažovateľky, trestné

oznámenie bez postupu podľa § 196 ods. 2 Tr. por. odmietli, porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj porušili základné ľudské práva sťažovateľky upravené v Čl. 2 ods. 2, 3, Čl. 12 ods. 1, 4, Čl. 13 ods. 1a), Čl. 16 ods. 1, Čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, Čl. 6 ods. 1, Čl. 8 ods. 1, 2, Čl. 13 Dohovoru.

...

Orgány činné v trestnom konaní, napriek v Prílohe A1 k trestnému oznámeniu zo dňa 7.8.2018 a jeho doplneniach, sťažovateľkou zdôraznená potreba prejednať vec komplexne aby sa naplnil účel a zmysel zákona tak nepostupovali, porozdeľovaním trestného oznámenia zo dňa 7.8.2018 a jeho doplnenia na jednotlivé dielčie konania vytrhli skutočnosti uvedené v oznámení z kontextu a tým im doplnenia trestného oznámenia nedávali zmysel a podali podnet Okresnému súdu Bratislava V na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony sťažovateľke a zasiahli tak vážnym spôsobom do ľudskej dôstojnosti sťažovateľky.“

6. Sťažovateľka vo viacerých častiach ústavnej sťažnosti poukazuje na zníženie svojho spoločenského postavenia, na svoje postavenie v právnickej obci, svoje rodinné a spoločenské zázemie a poukazuje na to, že v dôsledku daných okolností sa musela presťahovať. Zdôrazňuje ujmu, ktorá jej mala byť spôsobená informáciami o jej zdravotnom stave, ktoré mal poskytnúť [REDAKOVANÉ] (vo vzťahu k verejnosti aj v súvislosti s vyšetrovaním na základe ňou podaného trestného oznámenia), a taktiež v súvislosti s návrhom okresnej prokuratúry na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] upravené v Čl. 12 ods. 1, 2, 4 a základné ľudské právo upravené v Čl. 16 ods. 1, Čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR a upravené v Čl. 8 ods. 1, 2, Čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právoplatným Uznesením Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce, Vývojová ul. č. 585, 852 42 Bratislava - Rusovce ČVS: ORP-1321/RU- BV-2018, zo dňa 20.11.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15.1.2019 v spojení

s Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V, č.k. 1 Pn 788/18-6 zo dňa 15.1.2019 porušené bolo.

2. Zrušuje sa Uznesenie Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce, Vývojová ul. č, 585, 852 42 Bratislava - Rusovce ČVS: ORP-1321 /RU-BV-2018, zo dňa 20.11.2018.

3. Zrušuje sa Uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava V, č.k. 1 Pn 788/18-6 zo dňa 15.1.2019 a vec sa vracia Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce, Vývojová ul. č, 585, 852 42 Bratislava - Rusovce na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 200 000,- eur, slovom dvestotisíc eur, ktoré je Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Bratislava Rusovce, Vývojová ul. č, 585, 852 42 Bratislava - Rusovce povinné vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu na účet sťažovateľky vedený v Slovenskej sporiteľni a.s. IBAN: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].

5. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 200 000,- eur, slovom dvestotisíc eur, ktoré je Okresná prokuratúra Bratislava V, Prokofievova 4, 851 01 Bratislava, povinná vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu na účet sťažovateľky vedený v Slovenskej sporiteľni a.s. IBAN: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].

6. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznáva plná náhrada trov konania o ústavnej sťažnosti.

6. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznáva plná náhrada trov konania o ústavnej sťažnosti.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

12. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

14. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

15. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

III.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že namietanými uzneseniami okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry bolo porušené jej základné právo na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ústavy, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval podstatné argumenty sťažovateľky:

- okresné riaditeľstvo a okresná prokuratúra v rozpore s pokynom prokurátora neuskutočnili výsluch sťažovateľky,

- nevyžiadali si písomné podklady z psychiatrickej kliniky, aby zistili, či [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uviedol pravdivé alebo nepravdivé údaje o sťažovateľke,

- prejednali skutok, ktorý nebol predmetom trestného oznámenia sťažovateľky,
- neprejednali celé trestné oznámenie zo 7. augusta 2018 spolu s doplneniami ako celok, ale rozdelením vytrhli skutočnosti z kontextu, a preto doplnenia trestného oznámenia neboli zrozumiteľné.

Sťažovateľka porušenie svojich základných práv dáva do súvisu aj so zmenou jej spoločenského postavenia a taktiež s návrhom okresnej prokuratúry, ktorým iniciovala na okresnom súde konanie o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony sťažovateľke.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1, 2 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP 1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2018

17. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť

z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

18. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP 1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2018 podala sťažnosť, o ktorej následne rozhodla okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019. Preto právomoc okresnej prokuratúry na preskúmanie postupu a napadnutého uznesenia okresného riaditeľstva v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti ústavným súdom.

19. Vychádzajúc z uvedeného bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1, 2 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019

20. Namietaným uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 788/18 z 15. januára 2019 bola sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného riaditeľstva vo veci podozrenia zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona zamietnutá ako nedôvodná. Z odôvodnenia uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala preskúmania uznesenia okresného riaditeľstva, tvrdiac, že trestné oznámenie z 12. novembra 2018 sa netýkalo zápisnice z výsluchu v uznesení spomínaného [REDAKOVANÉ] ani nešlo o doplnenie skoršieho trestného oznámenia na [REDAKOVANÉ], ale bolo novým trestným oznámením na [REDAKOVANÉ] pre podozrenie z trestného činu ohovárania.

Okresná prokuratúra ďalej v namietanom uznesení uvádza:

„Poverený príslušník PZ rozhodol vo veci na základe podaného trestného oznámenia [REDAKOVANÉ] dňa 07.09.2018 a 10.09.2018, podaného na Generálnej prokuratúre SR a doplneného na Obvodnom oddelení PZ Bratislava Rusovce dňa

12.11.2018, vrátane príloh k trestnému oznámeniu, úradných záznamov a ostatných listinných dôkazov.

Z obsahu samotného trestného oznámenia, ale aj zo zabezpečených listinných dôkazov sa nepodarilo preukázať, že by konaním popísaným oznamovateľkou došlo neznámym páchatelom k trestnému činu nebezpečného vyhrážania. Preverení všetkých dostupných údajov na základe informácií poskytnutých samotnou oznamovateľkou, ako aj podporne listinných dôkazov súvisiacich s predmetnou vecou sa nepotvrdilo žiadne podozrenie konkrétnej osoby zo spáchania uvedeného trestného činu, ani iných trestných činov upravených v osobitnej časti Trestného zákona.

Z obsahu povereným príslušníkom predloženého spisového materiálu predovšetkým vyplýva, že oznamovateľka podala trestné oznámenie na generálnej prokuratúre SR. Jednalo sa o nejasné podanie. Jeho podrobným naštudovaním, spolu aj s preskúmaním predložených príloh v počte 100ks nebolo možné špecifikovať konkrétne protiprávne konanie konkrétnej osoby. Jednalo sa predovšetkým o fotokópie o výsluchoch z iných konaní a staršieho dátumu, ktoré s osobou oznamovateľky nemali najpravdepodobnejšie žiadny súvis. V uvedených konaniach vyhladaných podľa označených čísel spisov už bolo v minulosti konané, resp. rozhodnuté. V danom oznámení zo dňa 07.09.2018 oznamovateľka neuvádzala v žiadnych súvislostiach osobu [REDACTED]. Osobu [REDACTED] v širších súvislostiach uviedla až pri doplnení svojho trestného oznámenia, a to dňa 12.11.2018. O podozrení z prečinu ohovárania už ale bolo právoplatne rozhodnuté, a to jednak uznesením povereného príslušníka PZ OO PZ Rusovce dňa 03.10.2018 (vtedy bolo podané oznámenie na neznámeho páchatel'a), a takisto dňa 26.10.2018, kedy bolo povereným príslušníkom PZ toho istého obvodného oddelenia takisto rozhodnuté vo veci prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, a to odmietnutím veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku (vo vzťahu k [REDACTED]).

Oznamovateľka svoje ostatné trestné oznámenie zo dňa 07.09.2018 a 10.09.2018 dňa 12.11.2018 doplnila, ale len v zmysle podozrenia zo spáchania trestného činu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona, a to na [REDACTED], ktorý mal uviesť nepravdivé údaje v súvislosti s jej zdravotným stavom a hospitalizáciou na psychiatrii.

Ohľadom týchto tvrdení je však potrebné uviesť, že [REDACTED] uviedol poverenému príslušníkovi PZ počas telefonického rozhovoru informáciu o tom, že

██████████ bola v minulosti liečená na psychiatrii. Daný údaj však nemožno považovať za údaj takého charakteru, ktorý by bol spôsobilý značnou mierou ohroziť vážnosť oznamovateľky u spoluobčanov, narušiť jej rodinné vzťahy a spôsobiť vážnu ujmu. Touto informáciou navyše disponoval len poverený príslušník PZ, ktorý informáciu podporne spracoval pri spísaní úradného záznamu, ktorého text využil pri odôvodňovaní trestného oznámenia, ktorým sa ako orgán činný v trestnom konaní zaoberal.

Vyhodnotením zabezpečených dôkazov je potrebné konštatovať, že neboli teda zistené také skutočnosti, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie konkrétnej osoby zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, a taktiež ani iného trestného činu uvedeného v Trestnom zákone.

Vzhľadom k uvedenému je potrebné konštatovať, že rozhodnutie povereného príslušníka PZ o odmietnutí veci podozrenia z nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona je zákonné a odôvodnené.

Takisto je potrebné uviesť, že vo všeobecnosti rozhodnutie o odmietnutí veci nie je rozhodnutím urobeným v rámci trestného stíhania, ale pred jeho začatím, tzn. že existencia takéhoto rozhodnutia v prípade zistenia relevantných skutočností, ktoré môžu slúžiť ako podklad pre začatie trestného stíhania voči konkrétnej osobe nebude tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“

21. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

22. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľky, nemohli porušiť jej zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom ultima ratio, čo znamená, že má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

23. Ústavný súd v naznačenom kontexte poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru (napr. IV. ÚS 55/09 alebo IV. ÚS 180/09), podľa ktorej vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu.

24. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8

Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jedného z definičných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018).

25. Ústavný súd konštatuje, že podstata sťažovateľkiných námietok sa týka vyšetrovacích úkonov a tvrdených procesných nedostatkov uznesenia. Sťažovateľka napriek obsahu ústavnej sťažnosti, ktorý smeruje proti porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie tohto práva v petite sťažnosti nenamieta. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľa domáhajú.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ústavy, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v ústavnej sťažnosti sťažovateľky (napriek tomu, že je zastúpená právnym zástupcom) absentuje také relevantné odôvodnenie tvrdeného porušenia, ktoré by malo ústavnoprávny rozmer.

26. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v sťažnostiach fyzických a právnických osôb v zásade viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (porov. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, IV. ÚS 281/2012).

27. K sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že účelom

práva na súkromný a rodinný život je ochrana jednotlivca proti svojvoľným zásahom verejnej moci a obdobne ústava nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické a právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené (I. ÚS 13/2000, III. ÚS 375/2018).

28. K namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyzdvihol pozitívny záväzok štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a súkromia osoby implikujúci požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany, najmä v prípade aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (pozri napr. III. ÚS 194/06, III. ÚS 759/2017).

29. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (podobne II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/2000, III. ÚS 153/2016).

30. Zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže výnimočne viesť k porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty práva na súkromný život zaručeného čl. 8 dohovoru. Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia, sexuálneho násillia či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (podobne II. ÚS 182/2017, III. ÚS 173/2018).

31. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru jej ústavná sťažnosť neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (III. ÚS 38/05, II. ÚS 99/2011).

Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver a ostatní* proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

32. Pokiaľ sťažovateľka namieta procesný postup vyšetrovateľa (nedopočutie sťažovateľky, nevyžiadanie podkladov z psychiatrickej kliniky, údajné prejednanie iného skutku, ako bol predmetom trestného oznámenia, neprejednanie trestného oznámenia ako celku s doplneniami, komunikáciu vyšetrovateľa s [REDACTED] o zdravotnom stave sťažovateľky) ústavný súd uvádza, že preskúmal namietané rozhodnutie okresnej prokuratúry v spojení s uznesením okresného riaditeľstva aj z toho hľadiska, či nemohlo dôjsť k zásahu do tzv. procedurálneho aspektu niektorého z označených základných práv.

Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia namietaných uznesení je zrejmé, že podaným trestným oznámením, ako aj jeho početnými doplneniami sa orgány činné v trestnom konaní riadne zaoberali.

Okresná prokuratúra pri rozhodovaní zohľadnila jednotlivé trestné oznámenia sťažovateľky spolu s ich doplneniami, vychádzala z informácií poskytnutých samotnou

sťažovateľkou, z početných príloh k trestnému oznámeniu, úradných záznamov a ďalších listinných dôkazov.

Vykonanie, resp. nevykonanie jednotlivých procesných úkonov zo strany vyšetrovateľa a jeho postup pri procesných úkonoch pre účely preverenia skutočností tvrdených samotnou sťažovateľkou v ňou podanom trestnom oznámení preskúmala okresná prokuratúra. Ústavný súd poukazuje na početnosť trestných oznámení, resp. doplnení trestného oznámenia, ktorými sa okresná prokuratúra zaoberala, a sťažovateľka teda využila možnosť opakovane sa vyjadrovať k skutočnostiam, ktoré tvorili obsah ňou podaného trestného oznámenia. Okresná prokuratúra sa v namietanom uznesení výslovne vyjadrila aj k sťažovateľkinej námietke telefonátu vyšetrovateľa s [REDACTED] ktorý sa mal týkať jej zdravotného stavu. Informácia poskytnutá pri tejto telefonickej komunikácii bola využitá pre účely preverenia údajov v trestnom oznámení, ktoré iniciovala samotná sťažovateľka, pričom vyšetrovateľ len preveroval dostupné údaje na základe informácií poskytnutých samotnou sťažovateľkou.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia okresnej prokuratúry je zrejmé, že tvrdenie sťažovateľky, že by podané trestné oznámenie a jeho doplnenia riešila okresná prokuratúra izolovane bez zohľadnenia predchádzajúcich sťažovateľkiných podaní, sa nezakladá na pravde.

Pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku uvedeného ako nebezpečné vyhrážanie, z uznesenia okresného riaditeľstva ČVS: ORP-1321/RU-BV-2018 z 20. novembra 2011 vyplýva, že vyšetrovateľ tak skutok označil vzhľadom na nejasný obsah trestného oznámenia, keďže dospel k záveru, že úmyslom sťažovateľky bolo podať trestné oznámenie pre (najpravdepodobnejšie) nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona. Po preverení veci dospel vyšetrovateľ k záveru, že neboli zistené skutočnosti, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie konkrétnej osoby zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania a taktiež ani iného trestného činu. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že z listín predložených sťažovateľkou je zrejmé, že jednotlivé jej podania vrátane trestných oznámení, resp. doplnení trestného oznámenia skutočne vykazovali značný stupeň nejasnosti a rovnako aj viaceré dokumenty predkladané ústavnému súdu ako príloha k ústavnej sťažnosti nemajú zjavný súvis s prejednávanou vecou.

Ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia okresnej prokuratúry neidentifikoval žiadne také skutočnosti, ktoré by signalizovali možné porušenie označených základných práv sťažovateľky.

33. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh konštatuje, že okresná prokuratúra sa v primeranom rozsahu zaoberala sťažnosťou sťažovateľky a o tejto riadne rozhodla, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom je založené jej rozhodnutie (v spojení s uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, pozn.), je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný. Vo vzťahu k sťažovateľke ako oznamovateľke trestného činu bol riadne splnený jej zákonný nárok na to, aby sa jej podaniami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili.

Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením okresnej prokuratúry a sťažovateľkou tvrdeným porušením základného práva na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o ich porušení.

34. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) pre zjavnú neopodstatnenosť.

35. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2019